

Arrest

nr. 214 159 van 18 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 26 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 november 2017 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 januari 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat X, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, dient op 5 juni 2017 een aanvraag in voor een visum type D om als zelfstandige in België te werken.

Verzoeker werd gevraagd zijn beroepskaart voor te leggen.

Op 20 november 2017 weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het visum toe te kennen.

Dit is de bestreden beslissing, met motieven als volgt:

"(...)

PSN(...)

Naam: G.

Voornaam: K. S. H. M.

Geslacht: Mannelijk

Huidige nationaliteit: Egypte

Geboortedatum: 06/08/1990

Commentaar: Betrokkene doet een visumaanvraag als zelfstandige op datum van 08/06/2017 via de Belgische Ambassade te Cairo. Betrokkene legt een formulier aanvraag beroepskaart voor waarop geen datum staat. Betrokkene kreeg "uitstel" op 18/07/2017 om alsnog zijn beroepskaart voor te leggen. Op heden, 20/11/2017, hebben onze diensten nog steeds geen beroepskaart ontvangen. De aanvraag wordt bijgevolg geweigerd.

(...)"

Op 21 november 2017 weigert de bevoegde overheid de beroepskaart toe te kennen aan verzoeker.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van:

"- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting ;

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

- Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur ;

- Schending van de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel ;

- Schending van het neutraliteitsbeginsel ;

- Schending van het vertrouwensbeginsel."

Het enig middel licht toe:

"4.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat uit het dossier de volgende elementen gebleken zijn :

"Commentaar:

Betrokkene doet een visumaanvraag als zelfstandige op datum van 08/06/2017 via de Belgische Ambassade te Cairo. Betrokkene legt een formulier aanvraag beroepskaart voor waarop geen datum staat. Betrokkene kreeg "uitstel" op 18/07/2017 om alsnog zijn beroepskaart voor te leggen. Op heden, 20/11/2017, hebben onze diensten nog steeds geen beroepskaart ontvangen. De aanvraag wordt bijgevolg geweigerd."

Met andere woorden, de weigering is gestoeld op 2 onderdelen, enerzijds dat het formulier beroepskaart geen datum zou bevatten, anderzijds dat de betrokkene "uitstel" verkreeg en dat er op datum van 20/11/2017 nog geen beroepskaart werd ontvangen.

4.2.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet gebeurd is.

a)

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat de Dienst Vreemdelingenzaken is overgegaan tot een zeer stereotype motivering.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710) (Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 101 637 van 25 april 2013.).

b)

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

c)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

4.3.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken, toegang heeft tot verzoekers dossier zowel met betrekking tot de aflevering van een visum als met betrekking tot de aflevering van een beroepskaart.

Effectief, de Dienst Vreemdelingenzaken speelt een rol binnen deze 2 procédures die gelijktijdig aangevraagd worden :

- De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt over de aanvraag tot visum als zelfstandige ;
- De Dienst Vreemdelingenzaken verleent tevens advies in het kader van de aanvraag tot beroepskaart.

4.4.

Het is merkwaardig dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de visumweigering dd. 20/11/2017 niet refereert naar het advies dat zijzelf opstelde op datum van 06/10/2017?

Dit doet de wenkbrauwen fronsen omdat de Dienst Vreemdelingenzaken tegelijkertijd suggereert dat het de schuld zou zijn van de verzoeker zelf dat een beslissing omtrent de beroepskaart uitblijft (zie verder 4.5.2.). Tevens suggereert de Dienst Vreemdelingenzaken dat er geen parallelle procédure omtrent de beroepskaart opgestart is (zie verder 4.5.1.).

Dit is evident onjuist.

4.5.

De verzoeker overloopt dan ook, volledigheidshalve, de zogezegde opmerkingen van de Dienst Vreemdelingenzaken in de weigeringsbeslissing :

-4.5.1.

“Commentaar:

Betrokkene doet een visumaanvraag als zelfstandige op datum van 08/06/2017 via de Belgische Ambassade te Cairo. Betrokkene legt een formulier aanvraag beroepskaart voor waarop geen datum staat. (...). “

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken, in het kader van zijn adviesverlening met betrekking tot de beroepskaart een advies opstelde op datum van 06/10/2017.

De verzoeker begrijpt dan ook niet dat er in de weigering van het visum verwezen wordt naar het ontbreken van een datum op een aanvraagformulier beroepskaart.

Hiermee suggereert de Dienst Vreemdelingenzaken dat er geen parallelle procédure met betrekking tot de beroepskaart loopt.

Dit is wel zeer merkwaardig.

a)

De Dienst Vreemdelingenzaken kan toch moeilijk ontkennen op de hoogte te zijn van de parallelle procedure bij de Vlaamse overheid met betrekking tot de aflevering van de beroepskaart nu zijzelf een advies heeft opgesteld, met name op datum van 06/10/2017.

Het weze herhaald dat de verzoeker zich dan ook terecht afvraagt waarom de Dienst Vreemdelingenzaken niet zelf refereert naar dit advies opgesteld op datum van 06/10/2017. Het wekt de indruk dat de Dienst Vreemdelingenzaken dit element bewust verzwijgt in de weigeringsbeslissing omdat dit evident een andere kijk biedt op de gang van zaken.

b)

Bovendien ziet de verzoeker de relevantie niet in van deze verwijzing omtrent het eventuele ontbreken van de datum.

Ten eerste toont de Dienst Vreemdelingenzaken niet aan dat hiermee de procedure met betrekking tot de aanvraag van de beroepskaart onregelmatig verlopen zou zijn, dit voor zover het al zo zou zijn dat een datum op de aanvraag beroepskaart ontbrak.

Ten tweede toont de Dienst Vreemdelingenzaken niet aan dat het ontbreken van een datum de nietigheid van de aanvraag tot een visum als zelfstandige tot gevolg zou hebben of dat hierdoor de aanvraag haar belang zou verloren hebben.

Integendeel, het gegeven dat de Dienst Vreemdelingenzaken een advies opstelde in het kader van de aanvraag tot beroepskaart toont aan dat zij wel degelijk op de hoogte was van de parallelle procédure met betrekking tot de beroepskaart.

De relevantie met betrekking tot het ontbreken van een zagezegde datum op het formulier ontgaat de verzoeker dan ook volledig.

De relevantie ontgaat des te meer nu de diplomatieke diensten de aanvraag op datum van 08/06/2017 hebben overgemaakt aan de bevoegde diensten.

Net omdat alles procedureel regelmatig verliep heeft de Dienst Vreemdelingen zaken een advies opgesteld met betrekking tot die beroepskaart.

c)

Het is niet te begrijpen dat de Dienst Vreemdelingen zaken nuttig een weigering kan motiveren door te stellen dat er geen datum op het formulier van aanvraag beroepskaart staat.

Dit motief houdt toch geen steek als er wel degelijk een beroepskaart aangevraagd is en de Dienst Vreemdelingen zaken omtrent deze aanvraag een advies verleende.

Dit noopt dan ook tot 2 objectieve vaststellingen :

- Ten eerste had de Dienst Vreemdelingen zaken er kennis van dat de aanvraag tot beroepskaart effectief overgemaakt werd bij de Belgische Ambassade te Caïro op datum van 08/06/2017.

- Ten tweede heeft de Dienst Vreemdelingen zaken de Vlaamse overheid pas 4 maanden na de aanvraag geadviseerd zijnde op datum van 06/10/2017.

Aangezien de Dienst Vreemdelingen zaken zelf een advies opgesteld heeft ten aanzien van de Vlaamse overheidsdienst was deze bijgevolg niet onwetende van de procédure met betrekking tot de beroepskaart.

De argumentatie met betrekking tot het ontbreken van een datum is dan ook niet ernstig. Deze kan niet deugdelijk een weigering schragen.

- 4.5.2.

"Commentaar:

(...) Betrokkene kreeg "uitstel" op 18/07/2017 om alsnog zijn beroepskaart voor te leggen. Op heden, 20/11/2017, hebben onze diensten op steeds geen beroepskaart ontvangen. De aanvraag wordt bijgevolg geweigerd."

De Dienst Vreemdelingen zaken suggereert dat de behandelingstermijn lang aansleept en dat een weigeringsbeslissing genomen kan worden omdat er op datum van 20/11/2017 nog geen beroepskaart afgeleverd werd.

De verzoeker heeft zijn aanvragen op datum van 08/06/2017 ingediend.

a)

Er kan waargenomen worden dat de langdurige behandeling te wijten is aan de overheid zelf.

De Dienst Vreemdelingen zaken adviseerde de instantie die oordeelt over de beroepskaarten pas zelf pas op datum van 06/10/2017, nauwelijks 2 weken voor het nemen van de visumweigering.

Toch suggereert de Dienst Vreemdelingen zaken dat verzoeker aan de basis ligt van het uitblijven van een beslissing met betrekking tot de beroepskaart. Dit is toch wel zeer kort door de bocht.

Het gaat hier dus werkelijk om een verkeerde voorstelling van de feiten en de proceduregang door de Dienst Vreemdelingen zaken.

Het niet vermelden van het door de Dienst Vreemdelingen zaken opgesteld advies in de visumweigering, schendt het vertrouwen dat de burger dient te hebben in de overheid.

Het bestuur wekt hiermee geen vertrouwen op omdat het bewust essentiële elementen uit de beslissing weglaat die van essentieel belang zijn voor de beoordeling van de kwestieuze visumaanvraag.

b)

De verzoeker begrijpt ook niet waarom de lange wachtperiode zou leiden tot een weigering van het visum nu de overheid hier zelf verantwoordelijk voor is.

Een langdurige behandeling bij de overheid kan de verzoeker evident niet ten kwade worden geduid.

c)

Het is ook merkwaardig dat de Dienst Vreemdelingenzaken advies geeft aan de instantie die een beroepskaart aflevert en tegelijkertijd aangeeft dat die te lang talmt met het nemen van een beslissing.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt zich niet neutraal op aangezien zijzelf de proceduregang en diens beslissing beïnvloedt.

d)

Overigens leidt de visumweigering tot een vicieuze cirkel.

Als de Dienst Vreemdelingenzaken een visumweigering neemt, ziet de verzoeker niet in waarom de instantie die oordeelt over de beroepskaart nog geneigd zou zijn om een positieve beslissing te nemen.

De Dienst Vreemdelingenzaken benadeelt verzoekers aanvraag met betrekking tot de aflevering van de beroepskaart door voorafgaand een visumweigering te nemen.

4.5.3.

Samengevat, dient er opgemerkt te worden dat de verzoeker alle aangehaalde elementen die de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangehaald om over te gaan tot de weigeringsbeslissing, heeft kunnen weerleggen.

Er is geen enkel element uit de motivering die een grondslag vindt in het administratief dossier van verzoeker.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig, is niet gesteund op de correcte feitelijkeheden en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.

Bijgevolg verzoekt de verzoeker ook om over te gaan tot de vernietiging van de beslissing."

2.2. De verwerende partij wijst erop dat geen beroepskaart werd voorgelegd zodat de aanvraag werd geweigerd. Zij stelt dat navraag leert dat de beroepskaart werd geweigerd.

2.3. Op 9 februari 2018 stuurt de verwerende partij naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de weigeringsbeslissing van 21 november 2017 van het departement werk & sociale economie met de motieven waarom de beroepskaart werd geweigerd. Uit het mailverkeer tussen deze dienst en de verwerende partij blijkt dat verzoeker hiervan kennis heeft omdat hij beroep heeft aangetekend tegen deze beslissing. Bovendien zou de weigering van de toekenning van de beroepskaart op 6 december 2017 verzonden zijn naar de Belgische ambassade te Cairo om de kennisgeving te verrichten.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoeker moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De juridische grondslag van de bestreden beslissing is vermeld: de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet (zie ook beslissingsformulier). Het doorslaggevend feitelijk element wordt beschreven: verzoeker heeft geen beroepskaart voorgelegd ondanks de vraag van 18 juli 2017 om dit voor te leggen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, aan.

2.5. Verzoeker meent dat de motieven, die de bestreden beslissing onderbouwen, niet correct zijn, dus voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van de visumaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op verzoeker, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

2.6. Verzoeker geeft een theoretisch betoog over de bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur. Concreet wijst hij erop dat de Dienst Vreemdelingenzaken ook adviseert in het kader van de aanvraag tot de afgifte van een beroepskaart. Het is eigenaardig dat over dit advies niet wordt gemotiveerd. De bestreden beslissing suggereert foutief dat het uitblijven van de beroepskaart te wijten is aan verzoeker.

Deze grief is irrelevant. Naast de vaststelling dat de weigering van de toekenning van de beroepskaart overduidelijk gesteund is op het economisch belang van de gewenste activiteiten, waaronder het niet aantonen van voldoende inkomsten te genereren met de arbeid, het niet aantonen van de meerwaarde van de aanstelling van verzoeker, de vaststelling dat de vennootschap waarvoor verzoeker zelfstandige diensten wil leveren volgens de laatste jaarrekeningen verlieslatend is en dat de gewenste activiteit behoort tot de verzadigde sector, blijkt uit de bestreden beslissing dat het determinerend motief zich enkel steunt op de niet betwiste vaststelling dat verzoeker niet aantoonde dat hij een beroepskaart heeft. Dit motief is correct en vindt steun in het administratief dossier.

Verwerende partij heeft een ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van aanvragen om machtigingen tot een verblijf in het Rijk. Zij mag eisen dat de aanvrager, die aangeeft dat hij in België wenst te verblijven om professionele activiteiten uit te oefenen, voorafgaandelijk het bewijs levert dat hij over de vereiste toelating beschikt om dergelijke activiteiten uit te oefenen. Dit is kennelijk redelijk.

Verzoeker weerlegt niet dat hij geen beroepskaart aan de verwerende partij overmaakte. Sterker: intussen is komen vast te staan dat de aanvraag tot toekenning van een beroepskaart is afgewezen. Het motief is doorslaggevend en volstaat ter onderbouwing van de bestreden beslissing. Verzoekers grieven die gericht zijn tegen het andere motief in de bestreden beslissing, te weten dat een formulier 'aanvraag beroepskaart' zonder datum werd voorgelegd (punten 4.3, 4.4., 4.5.1. van het middel) is niet dienend. De eventuele gegrondheid van een middel, dat gericht is tegen een overtollig motief in een bestreden beslissing, kan immers niet leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij zijn betoog dat de verwerende partij advies uitbrengt in de procedure voor de toekenning van de beroepskaart, dat over het advies niet is gemotiveerd en diens interpretatie dat er wordt gesuggereerd dat er geen parallelle procedure van een aanvraag beroepskaart werd opgestart en het de schuld is van verzoeker dat de beslissing van de afgifte van een beroepskaart uitblijft (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Er blijkt niet dat het determinerende motief van de bestreden beslissing incorrect is of het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de appreciatiebevoegdheid, waarover hij beschikt, heeft overschreden.

Verzoeker voert aan dat de langdurige behandeling van de 'aanvraag beroepskaart' hem niet kan verweten worden. Hij houdt voor dat hij zijn aanvraag beroepskaart heeft ingediend op 8 juni 2017. Hij meent dat de "langdurige" behandeling te wijten is aan de verwerende partij. Deze grief stemt niet overeen met de stukken van het administratief dossier. Uit de weigeringsbeslissing van de afgifte van de beroepskaart blijkt dat de aanvraag werd ingediend op 6 augustus 2017. Integendeel met wat verzoeker stelt, is de bestreden beslissing genomen op 20 november 2017 en dateert het niet ter zake doend advies van de Dienst Vreemdelingenzaken van 6 oktober 2017. De verwerende partij heeft na dit advies nog ongeveer anderhalve maand gewacht om de bestreden beslissing te nemen. Bovendien heeft ook deze grief geen belang omdat vaststaat dat verzoeker geen beroepskaart heeft verkregen. Wel blijkt uit deze chronologie dat de verwerende partij zorgvuldig heeft opgetreden. Zij heeft verzoeker de kans gegeven aan te tonen dat hij over een beroepskaart beschikt en een redelijke termijn in acht genomen om verzoeker toe te laten dit bewijsstuk over te maken. De bestreden beslissing werd binnen een redelijke termijn genomen. De Raad benadrukt dat de weigering tot afgifte van een beroepskaart gesteund is op het advies van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie hoger). Er werd afgewezen omwille van economische belangen en niet omdat het visum niet wordt toegekend. Verzoeker suggereert allerlei maar gaat voorbij aan het kerngegeven: hij legde geen beroepskaart voor.

De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht zijn niet geschonden.

2.7. Verder kan niet ingezien worden hoe het niet vermelden van een advies in de bestreden beslissing, gegeven in een andere procedure (vraag beroepskaart), het vertrouwen van de burger kan schenden of kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het vertrouwensbeginsel betekent dat de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan. Dit beginsel is echter niet absoluut. In zijn arrest *VERMEULEN* (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685) heeft de Raad van State beslist dat een schending slechts voorhanden is als aan drie voorwaarden voldaan wordt: een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen.

Verzoeker toont geen vergissing van de verwerende partij aan. Ook dit beginsel van behoorlijk bestuur is niet geschonden.

2.8. Verzoeker voert de schending van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel aan. Het volstaat te verwijzen naar wat werd besproken. De bestreden beslissing werd kennelijk redelijk genomen.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is niet het geval, zoals blijkt uit de eerdere bespreking van de onderdelen van het middel.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur zijn niet geschonden.

2.9. Verzoeker voert in het kopje van zijn middel de schending aan van het neutraliteitsbeginsel. Dit "beginsel" is de Raad niet gekend in het kader van zijn bevoegdheid. Bovendien legt verzoeker niet uit op welke wijze hij dit "beginsel" geschonden acht. Volgens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de

Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting bevatten van de feiten en middelen ter ondersteuning van het beroep.

Verzoeker voert in het kopje ook de schending aan *“van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur”*.

Een middel moet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of beginsel van behoorlijk bestuur bevatten. Het moet de wijze waarop die rechtsregel wordt geschonden, omschrijven (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Dit ontbreekt.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.10. Het middel, zo ontvankelijk, is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN